

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.058 van 9 oktober 2003
in de zaak A. 60.236/VII-23.163.
A. 63.827/VII-23.164.**

In zake : de v.z.w. DE PHILHARMONIE VAN VLAANDEREN,
die woonplaats kiest bij
advocaten E. VAN DER MUSSELE en Y. VANDEN BOSCH,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Justitiestraat 18 A

tegen :

de RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID,
die woonplaats kiest bij
advocaten B. CAMBIER en L. CAMBIER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
J.-B. Meunierstraat 22.

D E R A A D V A N S T A T E , V I I e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. DE PHILHARMONIE VAN VLAANDEREN op 7 oktober 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "de beslissing van de R.S.Z. waarvan de precieze datum aan verzoeker onbekend is maar die hem is kenbaar gemaakt met schrijven van 9/8/94 welk schrijven liet blijken dat (...)

- met toepassing van art. 55 par. 2 KB 28 november 1969 gedeeltelijke ontheffing werd verleend voor bijdrageopslagen ten belope van 50 % voor het 3de kwartaal 1993;
- het beheerscomité op 11-1-80 beslist had enkel vermindering van intresten toe te kennen in geval van overmacht, en vermindering t.b.v. 20 % in geval van toepassing van Art. 55 par. 3 (vermindering of ontheffing in deze zaak wordt niet verleend)" (zaak A. 60.236/VII-23.163);

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoekende partij op 27 april 1995 heeft ingediend om de nietigverklaring te vragen van "de beslissing van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, Openbare Instelling onder toezicht van de Minister van Sociale Zekerheid, uitgaande van het Beheerscomité tijdens de zitting van 10-2-1995, en betekend aan verzoeker met een schrijven dd. 27-2-1995, met als voorwerp :

- toepassing van artikel 55 par. 3, 2° K.B. 28.11.1969 en 100 % vrijstelling van bijdrageopslagen, wegens dwingende billijkheidsredenen (2de en 3de kw. 1993), en geen toepassing van de overmachtsregel (art. 55 par. 1, lid 3) en
- om dezelfde redenen verwerping van het verzoekschrift tot kwijtschelding van 100 % van de intresten voor betrokken kwartalen" (zaak A. 63.827/VII-23.164);

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikkingen van 13 februari 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van de dossiers gelasten;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikkingen van 8 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 mei 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDER MUSSELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. SMOUT die, loco advocaten B. CAMBIER en L. CAMBIER, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Rechtspleging

1.1. Overwegende dat beide zaken in feite en in rechte dermate verknocht zijn dat ze, zoals de partijen trouwens ook vragen, dienen te worden samengevoegd;

1.2. Overwegende dat het administratief dossier laattijdig werd neergelegd; dat derhalve, krachtens artikel 21, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de door de verzoekende partij aangehaalde feiten als bewezen moeten worden geacht, tenzij ze kennelijk onjuist zouden blijken;

2. Juridisch kader

2.1. Artikel 34, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, bepaalt dat het bedrag van de bijdragen door de werkgever aan de R.S.Z. verschuldigd is op 31 maart, 30 juni, 30 september en 31 december van elk jaar.

Het vijfde lid bepaalt dat de bijdragen die voor het verstreken kwartaal verschuldigd zijn, alsook het saldo van de bijdragen van de werkgever bedoeld in het tweede lid, door de werkgever uiterlijk de laatste dag van de maand na dit kwartaal dienen te worden betaald.

2.2. Artikel 54 van dat koninklijk besluit bepaalt dat op de bijdragen die niet betaald zijn binnen de termijn bepaald o.m. in artikel 34, de werkgever een bijdrageopslag verschuldigd is van 10 % van hun bedrag alsmede een verwijlintrest van - thans - 7 % per jaar, te rekenen vanaf het verstrijken van deze termijnen tot op de dag waarop de betaling plaats heeft.

Artikel 55 bepaalt de gevallen waarin de R.S.Z. van deze bijdrageopslagen en intresten mag afzien (§ 1) dan wel deze verminderen - soms tot 100 % (§§ 2 en 3).

Ten tijde van de bestreden beslissingen luidde dit artikel 55 als volgt :

"Art. 55. § 1. De Rijksdienst voor maatschappelijke Zekerheid mag, onder de voorwaarden bepaald door zijn beheerscomité, en goedgekeurd door de Minister van Sociale Voorzorg, afzien van de toepassing van de bijdrageopslagen en de verwijlintresten, bedoeld bij artikel 54, eerste lid, wanneer de bijdragen betaald werden vóór het einde van het kwartaal volgend op dat waarop zij betrekking hebben.

Onder dezelfde voorwaarden kan hij afzien van de toepassing van de vergoeding, bedoeld bij artikel 54, tweede lid, wanneer de kwartaalaangifte en haar bijlagen ingediend werden vóór het einde van het kwartaal volgend op dat waarop ze betrekking hebben.

Hij mag afzien van de betaling van de burgerlijke sancties, bedoeld bij de voorgaande leden, wanneer de werkgever aantoont dat hij, wegens behoorlijk bewezen overmacht, onmogelijk zijn verplichtingen heeft kunnen nakomen binnen de gestelde termijnen.

§ 2. Wanneer de werkgever het bewijs levert dat de niet-betaling van de bijdragen binnen de reglementaire termijnen aan uitzonderlijke omstandigheden is toe te schrijven, kan de Rijksdienst voor maatschappelijke Zekerheid het bedrag van de bijdrageopslagen met ten hoogste 50 pct. en het bedrag van de nog verschuldigde verwijlintresten met ten hoogste 25 pct. verminderen. Dit kan hij nochtans enkel nadat de werkgever alle vervallen sociale zekerheidsbijdragen heeft betaald.

§ 3. De vermindering van het bedrag van de bijdrageopslagen met 50 pct. kan door de Rijksdienst voor maatschappelijke Zekerheid op 100 % worden gebracht :

1° wanneer de werkgever, ter verantwoording, het bewijs levert dat op het ogenblik dat de schuld eisbaar werd, hij een vaste en eisbare schuldvordering bezat ten opzichte van het Rijk, een provincie of provinciale openbare instelling, een gemeente, een vereniging van gemeenten, een gemeentelijke of intercommunale openbare instelling of een instelling van openbaar nut beoogd bij artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut of een maatschappij beoogd bij artikel 24 van dezelfde wet, ingevoegd bij het koninklijk besluit nr. 88 van 11 november 1967;

2° wanneer zijn beheerscomité bij een met eenparigheid van stemmen getroffen gemotiveerde beslissing, aanvaardt dat zulke vermindering, wegens dwingende billijkheidsredenen of wegens dringende redenen van nationaal of gewestelijk economisch belang, bij wijze van uitzondering, verantwoord is";

3. Feitelijke gegevens

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

3.1. Op 2 december 1993 dagvaardt de verwerende partij de verzoekende partij tot betaling van 45.930,21 EUR., het saldo van verschuldigde bijdragen en bijdrageopslagen voor sociale zekerheid, evenals intresten, voor het tweede kwartaal van 1993.

De verzoekende partij betwist de bedragen niet, maar wijst in een brief van 8 augustus 1994 aan de verwerende partij op laattijdig door de stad Antwerpen, de Vlaamse Gemeenschap en de Nationale Loterij uitgekeerde subsidies, waardoor zij grote liquiditeitsproblemen kende en tegen hoge intresten moest gaan lenen bij de bank.

3.2. Eind 1993 had de verzoekende partij de verwerende partij ook reeds gewezen op soortgelijke liquiditeitsproblemen i.v.m. de voor het derde kwartaal van 1993 verschuldigde bijdragen.

De verwerende partij antwoordt hierop dat zij wettelijk verplicht is bijdrageopslagen en intresten aan te rekenen op alle niet tijdig betaalde bijdragen, maar dat de verzoekende partij, na betaling van de bijdragen, met toepassing van artikel 55 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet

van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, ontheffing van de bijdrageopslagen kan vragen en dat deze ontheffing tot 100 % kan oplopen voor de door de verzoekster aangehaalde redenen.

Volgens de verzoekende partij worden de bijdragen voor het derde kwartaal van 1993 uiteindelijk betaald op 6 januari 1994, onmiddellijk na het uitkeren van "subsidies".

3.3. In een brief van 1 februari 1994 aan de verwerende partij vraagt de verzoekende partij "bij toepassing van art. 55 van het Koninklijk Besluit van 28 november 1969, ontheffing van de bijdrageopslagen en verwijlrenten" voor de bijdragen voor het derde en vierde kwartaal 1993, schulden die zij "gezien (haar) zware liquiditeitsproblemen ten gevolge van laattijdige stortingen van de toelagen van de Vlaamse Gemeenschap" niet binnen de wettelijke termijn heeft kunnen voldoen.

3.4. Op 8 augustus 1994 vraagt de verzoekende partij "met toepassing van artikel 55, alinea 3 van het R.S.Z.-besluit" om volledige ontheffing van de bijdrageopslagen en intresten m.b.t. de laattijdig betaalde bijdragen voor het tweede kwartaal van 1993.

In deze brief wordt vermeld dat de ontheffing wordt gevraagd wegens overmacht, nu het uitblijven van de subsidies (met name van de Vlaamse Gemeenschap) een volledig onvoorziene omstandigheid uitmaakt onafhankelijk van de wil van de verzoekster, die het haar volledig onmogelijk maakte de verschuldigde bijdragen binnen de voorziene termijn te betalen. Gevraagd wordt minstens die omstandigheden als dwingende billijkheidsredenen te erkennen, en op die basis een volledige vrijstelling van bijdrageopslagen te verlenen.

3.5. Op 9 augustus 1994 richt de verwerende partij volgend schrijven aan de verzoekende partij :

"Wij brengen u hiermede ter kennis dat, ingevolge de redenen aangehaald in uw verzoekschrift en steunend op artikel 55, paragraaf 2 van het koninklijk besluit van 28 november 1969, gedeeltelijke ontheffing werd verleend van de aangerekende bijdrageopslagen (50 %) voor :

- het derde kwartaal 1993.

De nieuwe stand van de rekening, in uitvoering van deze beslissing, zal u worden medegedeeld.

Voor wat betreft het verzoek om kwijtschelding van de aangerekende intresten delen wij u mede dat het Beheerscomité tijdens zijn vergadering van 11.01.1980 besliste geen vermindering van de intresten meer toe te kennen indien de betaling van alle vervallen bijdragen na 30 juni 1980 plaats had,

behoudens in het geval van overmacht en in geval van overmacht en in geval van toepassing van artikel 55, § 3, 1 van het koninklijk besluit van 28.11.1969, mits de werkgever bewijst dat hij zijn sociale zekerheidsbijdragen betaald heeft binnen de maand volgend op de betaling van de schuldvordering door de overheidsdienst(en). In dit laatste geval betreft het slechts een gedeeltelijke ontheffing (20 %) van de aangerekende intresten.

Het tijdig doorstorten dient bewezen te worden aan de hand van copies van bank- en/of postrekeninguittreksels.

Tenslotte delen wij u mede dat voor het vierde kwartaal 1993 geen sancties werden toegepast".

Dit is de beslissing die wordt bestreden in de zaak A. 60.236.

3.6. Met verwijzing naar die beslissing zendt de verzoekende partij op 17 augustus 1994 naar de verwerende partij kopie van bankuittreksels die moeten bewijzen dat de sociale zekerheidsbijdragen voor het derde kwartaal 1993 betaald zijn binnen een maand na de betaling van subsidies door de provincie, de Nationale Loterij en de Vlaamse Gemeenschap.

Op 2 september 1994 deelt de verzoekende partij aan de verwerende partij een chronologisch overzicht mee van de uitzonderlijke feiten die aanleiding hebben gegeven tot de laattijdige betaling van de bijdragen voor het tweede en derde kwartaal 1993.

Deze feiten betreffen een meningsverschil met de administratie Kunst van de Vlaamse Gemeenschap over de blokkering van subsidies voor het vierde kwartaal 1993 en de laattijdige betaling van deze en andere subsidies.

3.7. Op 28 september 1994 beslist de raad van bestuur van de verzoekende partij annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing van 9 augustus 1994 om slechts 50 % vrijstelling te verlenen, "in afwachting van een definitieve beslissing door het beheerscomité R.S.Z. over de andere 50 %".

3.8. Op 21 november 1994 deelt de verwerende partij aan de verzoekende partij mee dat, om het beheerscomité toe te laten zich uit te spreken, zij verder moet aantonen dat de laattijdige betaling van de bijdragen uitsluitend te wijten was aan de vertraging in de uitbetaling van de subsidies, en dat zij in het tweede en derde kwartaal van 1993 over geen andere inkomsten beschikte die haar hadden toegelaten deze bijdragen tijdig te betalen.

Op 1 december 1994 zendt de verzoekende partij een overzicht van de in de periode april 1993 tot december 1993 bij de bank tegen hoge intrestvoeten opgenomen voorschotten ingevolge de laattijdige uitbetaling van de subsidies en het gebrek aan andere liquide middelen.

3.9. In een omstandige, niet gedateerde, nota aan het beheerscomité adviseert de administratie van de R.S.Z. om de ingeroepen redenen van overmacht niet te aanvaarden, zodat geen volledige ontheffing van de bijdrage-opslagen en intresten zoals bepaald in artikel 55, § 1, lid 3, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 kan worden toegekend. Er zouden immers in het tweede en derde kwartaal 1993 telkens voldoende inkomsten aanwezig geweest zijn om de corresponderende bijdragen tijdig te betalen.

Wat betreft het tweede kwartaal 1993 wijst dit advies erop dat de verzoekende partij zich beroept op de laattijdige uitbetaling van de subsidies van de stad Antwerpen en dat, onafgezien van het feit dat die subsidie voor het tweede kwartaal 1993 inderdaad laattijdig uitbetaald werd (in september 1993), de subsidie van de Vlaamse Gemeenschap (33.997.500 frank, voorschot tweede kwartaal 1993) wel tijdig werd voldaan, nl. in april 1993. Deze subsidies zouden iets meer dan de helft van de gemiddelde trimestriële exploitatiekosten vertegenwoordigen. Daarnaast zou de verzoekende partij volgens deze nota ook nog over 10.131.682 frank andere inkomsten beschikt hebben. De administratie stelt vervolgens dat beide bedragen volstonden voor de betaling van de bijdragen van het tweede kwartaal 1993 (15.911.631 frank).

Wat betreft de bijdragen voor het derde kwartaal 1993 stelt de administratie dat volgens de verstrekte gegevens de verzoekende partij voor dit kwartaal tijdig, d.i. bij het begin van het kwartaal, het voorschot op de subsidie van de Vlaamse Gemeenschap ontving (33.997.500 frank) en in die periode de achterstallen recupereerde vanwege de stad Antwerpen, het saldo m.b.t. het vorige boekjaar vanwege de Vlaamse Gemeenschap, en andere inkomsten ontving "ten belope van 10.131.628 frank zodat ook dan voldoende middelen voorhanden waren". De administratie wijst er verder op dat het beheerscomité eerder inzake een gelijkaardige aanvraag van de c.v. Opera van Vlaanderen in vereffening de overmacht niet aanvaardde.

Gelet op het zuiver cultureel karakter van de verzoekende partij en het feit dat haar budget aanzienlijk beïnvloed wordt door de laattijdige uitbetaling van haar toekomstige subsidies, die ongeveer 79 % van haar inkomsten vertegenwoordigen, meent de administratie dat ter zake wel dwingende billijkheidsredenen kunnen worden weerhouden.

3.10. Op 10 februari 1995 beslist het beheerscomité van de verwerende partij :

"Bij de behandeling van document B.C. 20.544/B neemt het Beheerscomité kennis van de door de V.Z.W. Philharmonie van Vlaanderen te Antwerpen ingeroepen redenen om op basis van overmacht of minstens van dwingende billijkheidsredenen ontheven te worden van de aangerekende sancties van het tweede en het derde kwartaal 1993.

Door de V.Z.W. wordt aangehaald dat haar normale werking afhankelijk is van overheidssubsidies en dat de laattijdige betaling ervan haar in de volstreekte onmogelijkheid bracht de bijdragen voor voormelde kwartalen tijdig te betalen.

Nadat een lid-werkgever de administratie heeft gefeliciteerd voor de degelijke en genuanceerde uiteenzetting die zowel in dit document als in document B.C. 20.545/B wordt gegeven, stelt het Beheerscomité na beraadslaging vast dat terzake geen overmacht kan weerhouden worden in hoofde van de V.Z.W. aangezien blijkt dat zij voor beide kwartalen tijdig over een voldoende groot gedeelte van de subsidies beschikte die, te samen met de andere inkomsten, volstond om de bijdragen binnen de wettelijke termijnen te voldoen.

Aangezien de V.Z.W. evenwel een zuiver cultureel karakter heeft en haar budget duidelijk kan beïnvloed worden door de laattijdige uitbetaling van haar toekomstige subsidies, die ongeveer 79,7 % van haar inkomen vertegenwoordigen, beslist het Beheerscomité éénparig dat deze redenen ten uitzonderlijke titel kunnen aanzien worden als dwingende billijkheidsredenen die de volledige vrijstelling verantwoorden van de aangerekende bijdrageopslagen voor de hogervermelde kwartalen".

3.11. Op 27 februari 1995 deelt de administrateur-generaal van de verwerende partij aan de verzoekende partij de bovenvermelde beslissing van het beheerscomité mede, in de volgende bewoordingen :

"BETREFT : uw verzoek tot ontheffing van de aangerekende bijdrageopslagen en intresten.

Geachte Heer,

Ingevolge uw verzoek moet ik u mededelen dat het Beheerscomité tijdens zijn zitting van 10.02.1995 besliste dat de in uw hogervermelde brief aangehaalde redenen niet als een geval van overmacht kunnen beschouwd worden. Derhalve kan u niet genieten van het voordeel van de beschikkingen bepaald bij artikel 55, paragraaf 1, lid 3 van het koninklijk besluit van 28 november 1969.

Het Beheerscomité oordeelde verder dat de in uw hogervermelde brief aangehaalde argumenten wel kunnen worden aanzien als zijnde dwingende billijkheidsredenen zodat u volledige vrijstelling werd verleend van de bijdrageopslagen (100 %) toegepast op de bijdragen voor :

- het 2de en 3de kwartaal 1993.

Deze vrijstelling werd verleend op grond van artikel 55, paragraaf 3, 2° van het koninklijk besluit van 28 november 1969.

De nieuwe stand van de rekening, in uitvoering van deze beslissing, zal worden medegedeeld.

Voor wat betreft het verzoek om kwijtschelding van de aangerekende intresten deel ik u mede dat het Beheerscomité tijdens zijn vergadering van 11.01.1980 besliste geen vermindering van de intresten meer toe te kennen indien de betaling van alle vervallen bijdragen na 30 juni 1980 plaatshad, behoudens in het geval van overmacht - doch deze werd door het Beheerscomité niet weerhouden (cfr. hoger) -, en in geval van toepassing van artikel 55, § 3, 1 van het koninklijk besluit van 28.11.1969, mits de werkgever bewijst dat hij zijn sociale zekerheidsbijdragen betaald heeft binnen de maand volgend op de betaling van de schuldvordering door de overheidsdienst(en). In dit laatste geval

betreft het slechts een gedeeltelijke ontheffing (20 %) van de aangerekende intresten.

Het tijdig doorstorten dient bewezen te worden aan de hand van copies van bank- en/of postrekeninguittreksels.

Tegen de met dit schrijven meegedeelde beslissing kan een beroep tot nietigverklaring worden aangetekend bij de Raad van State. Het verzoek tot nietigverklaring moet aangetekend worden verstuurd aan de Raad van State, Wetenschapsstraat 33 te 1040 BRUSSEL, binnen 60 dagen na deze kennisgeving".

De in deze kennisgeving vervatte beslissing is de bestreden beslissing in de zaak A. 63.827;

4. Ontvankelijkheid van het beroep A. 60.236

Overwegende, ambtshalve, dat de in de zaak A. 63.827 bestreden beslissing zowel wat de bijdrageopslagen als de intresten voor het derde kwartaal 1993 betreft, in de plaats van de in de zaak A. 60.236 bestreden beslissing is gekomen; dat de vordering wat dit betreft geen voorwerp meer heeft, en om die reden moet worden afgewezen;

5. Ontvankelijkheid van het beroep A. 63.827

Overwegende, ambtshalve, dat de in deze zaak bestreden beslissing de verzoekende partij volledige vrijstelling verleent van de bijdrageopslagen voor het tweede en derde kwartaal van 1993 wegens dwingende billijkheidsredenen, op grond van artikel 55, § 3, 2°, van het koninklijk besluit van 28 november 1969; dat de vernietiging van de verwerping van de overmacht en de weigering de bijdrageopslagen kwijt te schelden op grond van artikel 55, § 1, derde lid, van hetzelfde koninklijk besluit de verzoekende partij wat die opslagen betreft geen voordeel kan verschaffen; dat bovendien die partij in haar brief van 8 augustus 1994 zelf, weze het subsidiair, de dwingende billijkheidsredenen had aangevoerd; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing wat de bijdrageopslagen betreft; dat de verzoekende partij alleen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing waar die niet ingaat op de vraag van de verzoekende partij tot kwijtschelding van de aangerekende intresten;

6. Gegrontheid van het beroep A. 63.827

6.1.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij haar eerste middel steunt op "gebrek aan motivering" en een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende

de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en dit in de volgende bewoordingen :

"IV.1. Gebrek aan motivering :

Schending W. 29/7/91 inzake motivering van bestuurshandelingen

Aangezien in de bestreden beslissing de motieven van de beslissing niet zijn weergegeven, noch meegedeeld aan verzoeker bijvoorbeeld in het schrijven van 27/2/95 (zoals overigens evenmin in de oude beslissing, bij brief van 9/8/1994 meegedeeld);

Met name zoekt verzoeker in de bestreden beslissing en in de stukken naar de elementen van schuld ten aanzien van hemzelf, noodzakelijk voor toepassing van het art. 55 par 2;

Zowel in de afwijzing van de gevraagde ontheffing voor bijdrageopslagen, als voor interesten, zegt de R.S.Z. 'dat de aangehaalde redenen niet als een geval van overmacht kunnen worden beschouwd';

Dit is een loutere ponering van een standpunt, en geen motivering van dat standpunt;

Aangezien daarenboven over niet toekenning van interesten enkel wordt verwezen naar een oude beslissing van het beheerscomité zonder dat het verband met de zaak van verzoeker uitdrukkelijk wordt gelegd en uitgelegd; (overigens is de formulering identiek die van de brief van 9-8-1994; (stuk 6)

Aangezien daarentegen verzoeker duidelijk had gevraagd om zowel voor bijdrageopslagen als voor interesten ontheffing te bekomen (stuk 5) en dit op grond van de laattijdig betaalde overheidssubsidies; (betalingsbewijzen van laattijdige ontvangst zijn bij stuk 5 gevoegd bij aanvraag zie stukken 5a en 5b);

Dit blijkt ook uit de stukken 11, 12 en 13 voorafgaand aan de nu bestreden beslissing;

Aangezien het verzoek er dus geen twijfel over liet bestaan dat men volledige ontheffing van bijdrageopslagen en interesten wilde bekomen, hetzij de hypothese van Art. 55 par. 1 al. 3;

Aangezien zonder motivering enkel van toepassing van art. 55. par. 3 al 2 wordt gesproken, zonder dat enig motief uitdrukkelijk is vermeld in de beslissing en evenmin is gevoegd bij de kennisgeving ervan aan verzoeker, zodat de beslissing moet worden vernietigd;

(R.v.S., BVBA VEDESCA, nr 43526 van 29/6/93, en R.v.S., VANDEVELDE, nr 42968 17/5/93);

Aangezien daarenboven de situatie van verzoeker geheel overeenstemt met de interpretatie door de R.S.Z. zelf gegeven in haar 'algemene onderrichtingen voor de werkgevers' op p. 120 waar men leest dat de R.S.Z. zelf van mening is dat er van OVERMACHT sprake is indien verzoeker een gebeurtenis is overkomen die hem volkomen vreemd is, die het hem onmogelijk maakt zijn verplichtingen na te komen, en waaraan hij zelf geen schuld heeft; (stuk 10)

Aangezien derhalve de hypothese van overmacht duidelijk zonder motivering wordt afgewezen omdat uit het feitenrelaas en de stukken duidelijk blijkt dat de subsidierende overheid een foute beoordeling maakte en tengevolge van deze fout ten onrechte betaling van de subsidies aan verzoeker is uitgesteld : (stukken 1 en 2)";

6.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert dat het feit dat de motieven niet aan de verzoekende partij zouden zijn meegedeeld, geen schending uitmaakt van de formele motiveringsverplichting en dat de bestreden beslissing steunt op een gedetailleerde uiteenzetting van

de feiten, waaruit op duidelijke wijze de juiste juridische gevolgen worden getrokken, door de administratie;

6.1.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij haar middel in de memorie van wederantwoord als volgt handhaaft :

"1° In de rechtspraak leest men dat wanneer geen motief uitdrukkelijk is vermeld in de beslissing en evenmin is gevoegd bij de kennisgeving ervan aan verzoeker, de beslissing moet worden vernietigd;

(R.v.S., BVBA VEDESCA, nr 43526 van 29/6/93, en R.v.S., VANDEVELDE, nr 42968 17/5/93);

Bijkomend wenst verzoeker te verwijzen naar de zaak MOHAN nr. 50.976/X-1445 van 10-1-1994 waar eveneens niet mededeling van de motieven als grond tot vernietiging is weerhouden;

Een en ander stemt overeen met de wil van de wetgever zoals uit de rechtsleer blijkt;

(VANDE LANOTTE en CEREXHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, p. 4; VAN ORSHOVEN P., 'De uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen', R.W. , 91-92, p. 490, noot 22, 25, 26);

Overigens is er geen verschil met de toestand in de samenhangende zaak ingeleid tegen de beslissing van 9-8-1994 waar helemaal niet wordt beweerd door de tegenpartij en ten aanzien van dezelfde discussie dat er een motivering zou bestaan en die niet moest worden meegedeeld aan verzoeker;

Evenmin wordt daar gesteld dat verzoeker die motivering maar diende op te vragen in het kader van de wet inzake openbaarheid van bestuur;

Deze laatste wet zou in de visie van het bestuur de wet inzake de verplichte motivering totaal uithollen;

2° Een te betalen subsidie is geenszins een vaste en eisbare vordering ten aanzien van de overheid zoals bedoeld in art. 55, par. 3, 1°;

Evenmin werd zulks door de tegenpartij ingeroepen of door de Raad van State geaccepteerd in het identieke geval waarin werd gevonnist dat er wel degelijk overmacht voorhanden is in de situatie zoals die zich bij verzoeker voordeed; (zie R.v.S., 7-6-1990, inzake een pedagogisch instituut, T.S.R., 1990, 281)

Verzoeker bedoelt in het verzoekschrift niet dat ten onrechte van art. 55, par. 2 is gebruik gemaakt (uitzonderlijke omstandigheden) maar wel dat ten onrechte van art. 55, par. 3, 2° is gebruik gemaakt (dwingende billijkheidsredenen);

Dit blijkt precies uit de formulering in het verzoekschrift (zie p. 5 voorlaatste al.) waar inderdaad wordt gesteld dat verzoeker geen enkele schuld treft, om precies zoals in de geciteerde zaak (R.v.S. 7-6-90) te besluiten tot de noodzakelijke toepassing van overmacht (art. 55 par. 1 al. 3);

Tegenpartij motiveerde niet waarin de eventuele schuld van verzoeker bestaat, zodat Art. 55, par. 3, 2° ten onrechte wordt ingeroepen;

Trouwens tegenpartij kan haar eigen instructie en richtlijnen moeilijk tegenspreken zoals in het verzoekschrift geciteerd en in stuk 10 door verzoeker meegedeeld";

6.1.2.1. Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat geen vrijstelling van de intresten wordt verleend omdat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van art. 55, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 28 november 1969, vermits de redenen die door de verzoekende partij daartoe

werden aangehaald niet als een geval van overmacht kunnen beschouwd worden; dat zij daartoe verwijst naar de beslissing van 10 februari 1995 van haar beheerscomité, waarin wordt gesteld dat de argumenten die de verzoekende partij aanhaalde om te rechtvaardigen dat zij in de volstrekte onmogelijkheid was haar bijdragen tijdig te betalen, niet tot overmacht konden doen besluiten "aangezien blijkt dat zij voor beide kwartalen tijdig over een voldoende groot gedeelte van de subsidies beschikte die, te samen met de andere inkomsten, volstond om de bijdragen binnen de wettelijke termijnen te voldoen";

Overwegende dat de bestreden beslissing zelf zeer summier is gemotiveerd, en dat het beter ware geweest indien de beslissing van het beheerscomité of de daarin vervatte motieven ofwel in de bestreden beslissing werden hernomen of mede met die beslissing aan de verzoekende partij betekend; dat echter, hoe summier ook, de motivering van de bestreden beslissing zelf de essentie van het weerhouden motief bevat, nl. dat de in de brief van 10 februari 1995 aangehaalde argumenten, die natuurlijk aan de verzoekende partij bekend waren, niet als een geval van overmacht kunnen beschouwd worden; dat dit ook volstond voor de verzoekende partij om op zinvolle wijze een annulatieberoep in te dienen, waarbij zij aan de hand van het administratief dossier in haar memorie van wederantwoord nader kon ingaan op de argumentatie vervat in de beslissing van het beheerscomité van de verwerende partij;

6.1.2.2. Overwegende, wat de materiële motiveringsverplichting betreft, dat de bestreden beslissing in wezen gesteund is op de onder punt 3.9 hierboven weergegeven nota die zich in het administratief dossier bevindt; dat daarin zeer omstandig wordt geargumenteed dat de verzoekende partij ondanks de moeilijkheden met de uitbetaling van de subsidies haar bijdragen had kunnen betalen; dat de verzoekende partij deze argumenten en de eruit getrokken conclusie inhoudelijk nergens concreet weerlegt; dat zij dan ook niet aantoonst dat de verwerende partij ten onrechte heeft besloten dat in casu geen overmacht kan worden weerhouden; dat het middel bijgevolg niet gegrond is;

6.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar tweede middel de schending inroept van artikel 55 van het koninklijk besluit van 28 november 1969; dat zij het middel als volgt formuleert :

"In de aanvraag van verzoeker tot ontheffing van bijdrageopslagen EN interessen is uitdrukkelijk verwezen naar de OVERMACHT voor verzoekers om

de bijdragen tijdig te betalen; (als bewijs waren de betalingsbewijzen van de subsidies bijgevoegd - zie stukken 5, 5a, 5b);

Aangezien met andere woorden de hypothese van schuld bij verzoeker wegens het niet tijdig nakomen van de R.S.Z.-verplichtingen niet de juiste is en derhalve toepassing van de par. 2 en 3 van art. 55 is uitgesloten, vermits daar precies die hypothese wordt aangehouden (zij het in par 3 gemilderd wegens billijkheidsredenen);

Aangezien toepassing van Art. 55 par. 2 en niet toepassing van art. 55 par. 1 al 3, dan ook de draagwijdte van dit artikel miskent gezien OVERMACHT is bewezen en verzoeker geen enkele schuld treft;

Aangezien in de nu bestreden beslissing de R.S.Z. terugkomt op het besluit (stuk 6) om slechts ontheffing te verlenen voor 50 % bijdrage opslagen, omdat de R.S.Z. nu zou overtuigd zijn van de dwingende billijkheidsredenen zodat 100 % ontheffing kan worden toegestaan; (stuk 11)

Aangezien de bestreden beslissing dan ook nietig is conform de rechtspraak van Uw Raad; (R.v.S., KON. INST. SPERMALIE, nr. 35062, dd° 7/6/1990)

Het betreft een identiek geval, als het geciteerde, waarbij nu ook gewoon de redenen van overmacht werden geherkwalificeerd als dwingende billijkheidsredenen;

Aangezien de interpretatie van overmacht van verzoeker zoals bleek geheel beantwoordt aan die van de R.S.Z. zelf; (zie vorig middel)

Aangezien nu ook de draagwijdte van art 55 KB 28-11-1969 geheel wordt miskend met betrekking tot deze zaak waar de overmacht is bewezen en vaststaat";

6.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar memorie van antwoord o.m. repliceert dat terecht het bestaan van overmacht niet werd weerhouden;

6.2.2. Overwegende dat het middel ongegrond is, om de redenen hierboven uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel, meer in het bijzonder waar dat middel de materiële motiveringsplicht betreft,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken, gekend onder de nrs. G/A. 60.236/VII-23.163 en 63.827/VII-23.164 worden samengevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op 198,32 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen oktober tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.